ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. 549 Τιμᾶται λεπτὰ 10 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 19 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1883

ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δίς, λ. 40, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ὑπὸ τὴν χρυσοῦφαντον στολὴν παντὸς νέου λαοπροβλήτου ἱεροφάντου ἀναφαίνεται ἡ αὐτὴ πάντοτε ρυπαρὰ τῆς φαυλοκρατίας λατρεία· ἡ ἐσωτερικὴ ἡμῶν καὶ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ προσέλαβεν ἀπαραδειγμάτιστον καὶ στερεότυπον τύπον φαυλότητος καὶ ἀναισχυντίας· ἄνδρες ἀνίκανοι κατ' οὐσίαν καὶ ἀφιλότιμοι ὡς ἄνθρωποι μετεσχημάτισαν ἑαυτοὺς εἰς ἱερὰ ξόανα καὶ δι' ἀμοιβαίας συνδρομῆς συγκροτούμενοι, αἰτοῦσι θυμιάματα παρὰ τῆς κοινωνίας τῆς ἑλληνικῆς, ἐν ᾧ πανταχοῦ ἄλλαχοῦ ἤθελον πληρώσει τὰς εἴρκτας διὰ τὴν ἄπιστον αὐτῶν πολιτείαν. Εἰς τὴν πρώτην βαθμῖδα τῆς ἐξουσίας ἀπεκδύονται πᾶν ἱερὸν καὶ ὅσιον, ὅπερ τυχὸν διεσώθη ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, καὶ ὅταν φθάσωσιν εἰς τὴν ἀνωτάτην, τότε ρίπτουσι πλέον ὡς περιττὴν καὶ αὐτὴν τὴν αἰδώ. Τότε ἐκπλήκτος ἡ κοινωνία βλέπει τοὺς πρότερον σεμνολογοῦντας περὶ ἠθικῆς καὶ πατρίδος νὰ αἰσχρουργῶσιν ὡς κύνες, νὰ ὀργιάζωσιν ὡς κάπηλοι Ἄγγλοι καὶ νὰ διανέμωνται τὰ ράκη τῆς ἐξουσίας ὡς εὐτυχήσαντες συνωμόται. Ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις ὁμοιάζει πολυάσχολον ἐργαστήριον ἀτιμίας, ὅπου τὰ πάντα νοθεύονται καὶ κιβδηλοποιοῦνται, καὶ σύνταγμα καὶ νόμοι καὶ ἀρχαὶ καὶ ἠθικὴ καὶ πατρίς, μία δὲ μόνη σκέψις τιμᾶται ὡς ἀληθῶς, ἡ διατήρησις τῆς ἐξουσίας. Ὡς προσθήκη δὲ τῆς τοιαύτης ἀθλιότητος ἡ χλεύη καὶ ὁ ἐμπαιγμὸς ἀνταποδίδεται εἰς τὰς διαμαρτυρίας τῆς ἐξισταμένης κοινωνίας. Σιωπὴ· τὸ ξόανον παρέρχεται· εἶνε ὁ πρωθυπουργός· καὶ ἐν ὅσῳ ὁ λαὸς δὲν ἐπαναστατῇ, ἐν ὅσῳ ἡ κοινωνία βαστάζῃ, ὁ Ἐξοχώτατος θὰ κυβερνᾷ· οὕτω λέγουσι τὸ σύνταγμα καὶ οἱ νόμοι!

Κατεδικάσθημεν λοιπὸν τῷ ὄντι οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τὸν ζυγὸν διαρκοῦς φαυλότητος καὶ πρέπει νὰ λάβωμεν τὸ βάπτισμα αἱματηρᾶς ἐπαναστάσεως διὰ νὰ ἔχωμεν τὸ δικαίωμα ν' ἀποκτήσωμεν κυβέρνησιν ἐντιμοτέραν καὶ πατριωτικωτέραν καὶ νοημονεστέραν; Καὶ τίνες εἶνε αὐτοὶ οἱ κατατυραννοῦντες τὸ ἔθνος καὶ περιάγοντες αὐτὸ εἰς τὸ φοβερὸν σημεῖον τοιούτου διλλήματος; Καὶ πόσοι εἶνε; δύο ἢ τριῶν χιλιάδων συρφετὸς ἐκ βουλευτῶν, ἐκ καταχρασιῶν, ἐκ φυγοδίκων, ἐκ κλεπτῶν, ἐκ κατασκόπων, ἰδοὺ ἡ ἐνεργὸς δύναμις πάσης ἐν Ἑλλάδι φατρίας. Ἐγέρθητε πάντες σεῖς οἱ πολῖται, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν κοινωνικὴν μάζαν, οἱ μὴ ἔχοντες ἀνάγκην ν' ἀθωωθῆτε ὑπὸ τῶν δικαστηρίων δι' ἔγκλημα ἀπροκάλυπτον, οἱ περιφρονοῦντες τὰς χάριτας, ἃς ἐπιδαψιλεύει ἐξουσία αἰσχρὰ καὶ ἄπιστος, καὶ εἰς τὴν πρώτην ὑμῶν πνοὴν ὁ συρφετὸς θὰ διαλυθῇ ὡς κονιορτός. Ἀλλὰ σεῖς κοιμᾶσθε ὑπὸ τὴν ἀμφιλαφῆ σκιὰν τῶν συνταγματικῶν σας· ἐλευθεριῶν καὶ ἀφίνετε τοὺς φαύλους νὰ ἐργάζωνται καὶ νὰ πολιτεύωνται καὶ νὰ ὁρίζωσι τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν πολιτικήν. Σεῖς ἐγεννήθητε μόνον διὰ ν' ἀπορῆτε διατί ἡ Ἑλλὰς δὲν ἐξέρχεται ποτὲ τοῦ κύκλου τῆς διαφθορᾶς καὶ διατί ὁ κ. Τρικούπης ποωθυπουργὸς ἀντιφάσκει ἀναιδῶς πρὸς τὸν Τρικούπην ἀντιπολιτευόμενον. Ὅταν λυθῶσιν αἱ ἀπορίαι σας, ὅταν ἐννοήσητε τὸ διατί τοῦ διότι, τότε ἡ μάστιξ τοῦ Αὐστριακοῦ κλητῆρος θὰ σᾶς δίδαξῃ πῶς κυβερνᾶται λαὸς ἀνάξιος ἐλευθεριῶν καὶ ἐθνισμοῦ.

Ἀπαριθμήσατε μίαν πρὸς μίαν τὰς πράξεις τοῦ ὑπουργείου Τρικούπη καὶ εἴπατε τί δὲν εἶναι ἐπανάληψις παρελθούσης φαυλότητος. Ἢ μᾶλλον οὐδὲ πρόκειται κἂν περὶ πράξεων· πρόκειται μόνον περὶ ρυπαροῦ τροχοῦ, ὅστις ὀνομάζεται πολιτική, καὶ ὅστις ἐλαύνεται ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς κοινωνίας διὰ τὴν ἁπλῆν εὐχαρίστησιν τοῦ ποιεῖν θύματα· διότι πᾶσα πρᾶξις δηλοῖ δημιουργίαν νέου τινὸς στοιχείου· παρ' ἡμῖν δὲ τί εἶναι νέον; οἱ φόροι; ἢ ἡ σπατάλη; ἢ τὰ δάνεια; ἢ τὰ κακουργήματα τῶν ἐπαρχιῶν; τὸ μόνον νέον στοιχεῖον ὅπερ εἰσήγαγεν ἐν τῇ πολιτικῇ τὸ ὑπουργεῖον Τρικούπη εἶναι ἡ ἀναισχυντία μεθ' ἧς ἠπάτησε τὴν κοινωνίαν. Ἠδυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ἐν τῷ μέλλοντι ὅτι ὑπάρχει τιμὴ καὶ πατριωτισμὸς παρὰ τοῖς πολιτευομένοις ἡμῶν καὶ δὲν θὰ τὸ πιστεύσωμεν πλέον· ἰδοὺ ἡ ἀναμφισβήτητος δάφνη καὶ ὁ ἀληθὴς νεωτερισμὸς τοῦ παρόντος ὑπουργείου. Τὰ λοιπὰ πάντα εἶναι παλαιά· νεπωτισμός, μεσολογγιτισμός, τρικουπισμός, φατριασμός· ταῦτα πάντα ἀποτελοῦσι τὰς ἀκτῖνας τοῦ τροχοῦ. Μέχρι τοιούτου βαθμοῦ συνειθίσαμεν εἰς τὴν ἀθλιότητα τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν βίου, ὥστε φιλοσοφοῦμεν συχνάκις μετὰ λεπτότητος καὶ διϋλίζομεν μετ' ἀπαθείας πάντα τὰ ἀκάθαρτα στοιχεῖα, τὰ ἀποπνίγοντα τὴν εὐγενῆ τοῦ ἔθνους πρὸς τὴν πρόοδον ὁρμήν. Ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τούτου εἴμεθα ὁ σοφώτερος τῆς ὑφηλίου λαός· γνωρίζομεν ἐκ στήθους τὰς αἰτίας τοῦ κακοῦ καὶ δὲν ὑπάρχει Ἕλλην τοσοῦτον ἀφιλοσόφητος, ὥστε νὰ ἀγνοῇ ὅτι ἡ κυβέρνησις καὶ τὰ περὶ αὐτὴν στοιχεῖα ἀποτελοῦσι πυρῆνα διαφορᾶς καὶ ἐξαχρειώσεως· μόνον ὑπολείπεται ἡμῖν ἡ φιλοσοφία τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς σιωπῆς.

Ἀλλ' ἐὰν δὲν δυνάμεθα ἄλλο τι νὰ πράξωμεν ἢ νὰ ὑπομένωμεν, ἔστω ἀνάθεμα ἡ τοιαύτη ὑπομονὴ ἡ διδάσκουσα ἡμᾶς ὅτι δὲν εἶναι κατορθωτὴ κυβέρνησις χρηστοτέρα καὶ νοημονεστέρα, Ἐὰν συνειθίσαμεν τοσοῦτον εἰς τὴν φαυλότητα, ὥστε εὑρίσκομεν γλυκὺν τὸν ζυγὸν αὐτῆς καὶ ἀποκνοῦμεν νὰ ἀποτιναξωμεν αὐτὴν ἀφ' ἡμῶν, ἂς συνειθίσωμεν τότε ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὰς ἀρὰς τῶν τέκνων ἡμῶν καὶ τῶν ἐπιγενεσομένων. Ὅταν ἡ φιλοτιμία τοῦ μέλλοντος δὲν ὑπεκκαίῃ λαόν τινα, ὁ λαὸς οὗτος εἶναι προαγωγὸς καὶ ὄχι πατήρ. Εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀκηδείας ἐθυσιάσαμεν πολλάκις τὸ παρὸν, χωρὶς νὰ σκεφθῶμεν ὅτι ὑβρίζομεν τὰς παρελθούσας γενεὰς καὶ ὅτι χαλκεύομεν τῶν μελλουσῶν τὰς ἁλύσσεις. Τί ἐστι πατρὶς, ἂν ὄχι τὰ τέκνα καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν; εἴμεθα ἀνέστιοι καὶ ἀπάτριδες; ἐγεννήθημεν ὡς παράσιτα φυτὰ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου ἐδάφους; θὰ σβυσθῶμεν ὡς λαμπάδες κραιπάλης αὔριον; Τί εἴμεθα καὶ ἀπηρνήθημεν πᾶσαν φιλοδοξίαν καὶ τὸν πόθον φήμης ἀγαθῆς καὶ μέλλοντος προσδευτικωτέρου; Καὶ παρ' ἄλλοις ἔθνεσι τὰ πρόσωπα φθείρονται καὶ διαφθείρονται, οἱ πολιτικοὶ κιβδηλοποιοῦνται τὰ ἀθέμιτα συμφέροντα ἐπικρατοῦσιν, ἀλλὰ ἀρκεῖ τὸ ἔθνος νὰ βοήσῃ καὶ οἱ κίβδηλοι ἀφανίζονται ὡς πτηνά. Ἔπειτα παρ' ἄλλοις ἔθνεσιν ὑπάρχει πάντοτε ἓν αἴτιον, μία παράδοσις, εἷς θεσμός, εἷς τύραννος· παρ' ἡμῖν δέ;... μήπως δὲν ἐγαλουχήθημεν μὲ τὰς πολυτιμοτέρας παραδόσεις; μήπως ὑπάρχει πέτρα ἄδοξος ἐπὶ τοῦ πατρίου ἐδάφους; μήπως δὲν εἴμεθα κύριοι τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος ἡμῶν; ποῦ ἀλλαχοῦ προσκόπτομεν παρὰ εἰς ἡμᾶς αὐτούς;

Πολῖται!

ἂς ἀναστήσωμεν ἡμᾶς αὐτούς; καὶ τὸ ἔθνος ὑψώθη.

Κ. Ἱεροκλῆς

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπὶ τέλους εὑρέθη εἰς ἄρχων δημοτικὸς, χάρις εἰς τὰς φωνάς μας, ὁ ἀξιότιμος Δημαρχικὸς Πάρεδρος κ. Κ. Στρατήγης νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀποτρόπαιον Καραβᾶν τοῦ Πειραιῶς καὶ λάβῃ προσωρινά τινα μέτρα καθαριότητος, διότι πρὸς κατασκευὴν μεγάλης ὑπονόμου ἀπαιτοῦνται καὶ χρήματα καὶ χρόνος, καὶ μόνος ὁ κ. Νομάρχης, πονῶν τόσων ὑπάρξεων ἐν τοῖς ἐργοστασίοις ἐργαζομένων, ἠδύνατο νὰ λάβῃ πρόνοιαν. Οὐχ ἧττον οἱ τοῦ Καραβᾶ εὐχαριστοῦσι τῷ κ. Κ. Στρατήγῃ, δι' ὅ,τι ὑπὲρ αὐτῶν ἐφ' ὅσον ἠδύνατο ἔπραξεν.

Μᾶς καταγγέλλουν τὸν φίλον κ. Ἠλ. Ποταμιάνον, βουλευτὴν μάλιστα, ὡς δηλητηριάζοντα τὴν ὑγείαν τῆς πόλεως, ἐπιτρέποντα νὰ χύνωνται ἐκ τῆς οἰκίας του τὰ ἀκάθαρτα ὕδατα τοῦ νεροχύτου καὶ ὅλα τὰ βρωμερὰ σκουπίδια εἰς παρακείμενον οἰκόπεδον, ἔνθα σχηματίζεται βόρβορος, ἐκπέμπων δυσωδίαν, τὴν ὁποίαν ἀπειλοῦσιν οἱ περίοικοι, ἐὰν μὴ σπεύσῃ ὁ κ. Ποταμιάνος, νὰ τὴν ὀνομάζουν εἰς τὸ ἑξῆς μὲ τ' ὄνομά του.

Ὁ ἀμείλικτος ποιητὴς τῶν «Βελῶν» ἀπό τινος ἀσθενεῖ σοβαρῶς. Πάσχει κατὰ πικρὰν εἰρωνείαν τὸν στόμαχον. Εἰς ἡμᾶς ἀπηύθυνε συγκινητικωτάτην ἐπιστολὴν μετὰ ποιήματος, ὅπερ θέλομεν δημοσιεύσει ἐν τῷ φύλλῳ τῆς αὔριον. Πιστεύομεν ὅτι οἱ φίλοι του καὶ οἱ φίλοι τῆς ποιήσεως καὶ οἱ φίλοι τῶν γενναίων αἰσθημάτων, ἅπερ ἀρθόνως ἐσπατάλησεν ἀπὸ νεότητος μέχρι τοῦδε ὁ ποιητὴς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως, ὁ ἀλύτης Ἰουβενάλης τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, θέλουν τῷ ἐπιδαψιλεύσει τὴν φιλίαν καὶ τὴν συμπάθειάν των, περιστοιχίζοντες ὑπὸ

ἀγάπης τὴν κλίνην ποιητοῦ καὶ πατρὸς τόσων ἐξάλλων παιδιῶν καὶ ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὰς σκληρὰς ἀνάγκας του.

Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Πατρῶν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν ἡ φόρτωσις ἤρχισεν.

Σήμερον ἐν τῷ πλημμελειοδικείῳ ἐδικάζοντο οἱ χωροφύλακες τῆς ἐφίππου χωροφυλακῆς Μτσθαῖος ἢ Ξάνθης, καὶ Χρῆστος Λαμπουσιάδης, ὡς καὶ οἱ πολῖται Φίλιππος Μαυρομάτης καὶ Νικόλαος Μεταξᾶς, ἐπειδὴ τὰ *ἔκαμαν θάλασσα* τὸν παρελθόντα Μάρτιον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἑλένης Μπούχλας ἧς τὴν θυγατέρα Μπίλιω ἠρᾶτο ἐπὶ πενταετίαν ὁ πρῶτος τῶν κατηγορουμένων· καὶ ἐπειδὴ ἡ μήτηρ εἶδε ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔβαινεν εἰς μάκρος, καὶ ἐνοοῦτο νὰ τοῦ δώσῃ ζυστρί, ἐκμανεὶς ὁ Ματθαῖος καὶ προσλαβών, κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς βρωμορωμαϊκῆς δηλίας καὶ τρεῖς συντρόφους ἐξιφούλκησεν, ἔδειρεν, ἔσπασεν, ὕβρισεν, καὶ ἐξηκολούθει μέχρι τελευταίων ἀπειλῶν ὅτι θὰ κάμῃ καὶ θὰ δείξῃ, ἕως ὅτου ἡ δικαιοσύνη σήμερον τοὺς παρέπεμψε νὰ λάβωσιν ἀναψυχὴν ἐπὶ ἓν ἔτος εἰς τοῦ Κόκλα.

Τὸ αἰγυπτιακὸν πλοῖον τοῦ πρίγκιπος Χασσὰν θὰ διατελέσῃ τέσσαρας ἡμέρας ἔτι ὑπὸ κάθαρσιν, ἀπαγορεύεται δὲ τῷ πρίγκιπι ἡ εἰς αὐτὸ πρόσοδος.

— Περνᾷ εὐάρεστους ἡμέρας τῶν διακοπῶν μεταξύ μας ὁ κ. **Κωνστ. Σαλταμπάσης,** μία ἀπὸ τὰς δόξας τοῦ ἐν Σύρῳ ναοῦ τῆς Θέμιδος, ἤρεμος ῥήτωρ, πολυμαθὴς δικηγόρος, καλλαίσθητος συγγραφεὺς καὶ συμπαθητικώτατος συμπολίτης.

— Ἐκ Γαλαζίου ἐπαπειλεῖται ἡ ἔκδοσις τραγῳδίας ὑπὸ τὸν τίτλον *Φιλία καὶ Ἔρως* εἰς μέτρον δωδεκασύλλαβον καὶ ἀνομοιοκατάλληκτον, ἐκ δέκα τυπογραφικῶν φύλλων, ἤτοι ἑκατὸν καὶ ἑξήκοντα σελίδων· θὰ πωληθῇ δὲ ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν τῆς ἐν Μικρασίᾳ Κρηναϊκῆς Σχολῆς. Ὥστε ἄξιος ὁ μισθὸς τοῦ ποιοῦντος κτὶ ἐκδίδοντος κ. Δημητρίου Ν. Φραγκοπούλου.

ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ

Ἡ ἄφιξις ἐνταῦθα τοῦ κ. Οἰκονόμου, Γυμνασιάρχου Θεσσαλονίκης ὑπενθύμισεν ἡμῖν τὴν πραγματικὴν ἀναρχίαν ἥτις ἐπ' ἐσχάτων ἐπεκράτησεν ἐν τοῖς ἐθνικοῖς αὐτόθι κέντροις: Μητρόπολις, Ἐφορία, Κοινότης, Ἐκπαιδευτήρια, Προξενεῖον, ὅλα εἶνε ξεκάρφωτα καὶ χρήζουν ἐπιμελοῦς συναρμογῆς καὶ νέας διευθετήσεως. Διατί; Πολλὰ αἴτια ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνελθόντα ἔφεραν τὸ ἀποτέλεσμα αὐτό. Ἀνικανότητες, πάθη, μικροσυμφέροντα, φιλοπρωτίαι, ἀντιπάθειαι, ζωηρότης, καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἡ μανία καὶ τοῦ τελευταίου Ἕλληνος ὅτι ἡ γνώμη αὐτοῦ ἡ ὀρθοτέρα καὶ αὐτὴ δέον νὰ ἐπικρατήσῃ, ἐξοντοῦσα τὰς ἄλλας, ἐμόρρωσαν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πλήρους ἀναρχίας. Ἡ Θεσσαλονίκη διῃρημένη εἰς κόμματα, συμπολίτευσις καὶ ἀντιπολίτευσις, φίλοι τῆς Μητροπόλεως καὶ ἀντιπράττοντες εἰς αὐτὴν, Γυμνασιάρχης τὸν ὁποῖον θέλουν οἱ μὲν καὶ δὲν θέλουν οἱ δὲ, Καθηγηταὶ μὲ τὸ μέρος τοῦ Γυμνασιάρχου, καὶ Καθηγηταὶ ἐναντίοι αὐτοῦ, μαθηταὶ μὲ τὸν Οἰκονόμου καὶ μαθηταὶ μὲ τοὺς ἀποστάτας. κόμμα ὅπερ δὲν θέλει τὸν πρόξενον καὶ κόμμα ὅπερ τὸν θέλει, πλειοψηφία καὶ μειοψηφία, Γενικὴ Συνέλευσις καὶ μερικὴ Συνέλευσις, ἀρχαὶ συνταγματικαὶ καὶ ἀρχαὶ κυβερνητικαί, νομιμοφροσύνη καὶ ἐλευθερία, λαὸς καὶ προεστῶτες, ὅλα αὐτὰ ἀναμὶξ παλαίοντα, συγκρούομενα, συμφυρόμενα καὶ ὅλα αὐτὰ καταλήγοντα εἰς τὸν πόλεμον, τὴν διαίρεσιν καὶ τὴν ἀδράνειαν!

---

120 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 120

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 548)

— Ποῦ εἶνε λοιπόν;

— Ἀγνοῶ· ταξειδεύουσι φαίνεται.

— Γνωρίζω τῳόντι ὅτι ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφή μου ἐταξείδευσαν πλέον τοῦ ἔτους, ἀλλ' ἐπανῆλθον εἰς Βωκούρ.

— Διὰ ν' ἀναχωρήσωσιν ἐκ νέου.

Ὁ νεανίας ἐφάνη ὡς δῆθεν ἀμηχανῶν.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶπε διὰ τρόπου δυσαρέστου, ὃν παρέστησε φυσικώτατα, δὲν θὰ μεταβῷ εἰς Βωκούρ.

— Ἐν τούτοις, ἐὰν εὐαρεστῆσαι νὰ κάμῃς τὸ ταξείδιον τοῦτο...

— Εὐχαριστῶ, γνωρίζω τὴν χώραν, ὑπέλαβεν ὁ Ραοὺλ. Τώρα, πάτερ μου, μὲ τὴν ἄδειάν σας μέλλω νὰ λάβω κατοχὴν τοῦ δωματίου τὸ ὁποῖον μοῦ παρέχετε. Ἔπειτα θὰ ἐξέλθω καὶ θὰ μεταβῶ, ἵνα ζητήσω νὰ δειπνήσω παρὰ τῷ Ἰουλίῳ Ἄστερ.

— Πήγαινε, εἶπεν ὁ βαρόνος.

Καὶ ὁ Ραοὺλ ἀπεχαιρέτησε τὸν πατέρα του.

— Ἀ! ναί, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ νεανίας, ἀνοίγων τὸν ὁδοιπορικόν του σάκκον· ὁπως ἀλλάξῃ ἐνδύματα, τί θέλει λοιπὸν νὰ κάμῃ τὴν ἀδελφήν μου; Δυστυχὴς Ἐρριέττη, ἐὰν ἠδυνάμην νὰ ἴδω αὐτὴν μίαν μόνην στιγμήν...

Δὲν ηὐχαριστήθη διότι μὲ εἶδε. Παρετήρησα τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ μοὶ εἴπῃ: Δὲν δύναμαι νὰ σὲ δεχθῶ, πήγαινε νὰ κατοικήσῃς ἀλλαχοῦ... Καταλαμβάνω τοῦτο, θὰ ἐστενοχώρουν αὐτὸν σφόδρα. Ἀλλ' οὐδὲν ὀφείλω νὰ εἴπω, οὐδὲν νὰ πράξω· τοιαύτην ἔχω διαταγήν. Ἐὰν ὑπώπτευεν ὅτι τὴν πρωΐαν ταύτην εἶδον τὴν μητέρα μου... Ἀλλ' οὐχί.

Τί, ἀφοῦ κατεστράφη, ἀφοῦ κατεβρόχθισεν ἑκατομμύρια, θέλει καὶ ἄλλα, θέλει νὰ καταλάβῃ καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ Βωκούρ! Πρέπει, ἵνα ἱκανοποιηθῇ, νὰ καταστραφῇ καὶ ἡ μήτηρ μου, καὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃ εἰς τοὺς δρόμους!... Τοῦτο εἶναι ἀποτρόπαιον.

Ὁ οἶκος οὗτος εἶναι ἀληθῶς εἰρκτή· δὲν ὑπάρχει ἀὴρ ἐντὸς αὐτοῦ, οἱ τοῖχοι εἶναι μαῦροι καὶ εὐρωτιῶσιν. Αἰσθάνομαι παράδοξον ἀνίαν, ἔχω βάρος ἐπὶ τοῦ στήθους μου, καὶ νομίζω ὅτι κατέχομαι ὑπὸ ῥίγους.... Ποία σιγή! εἶναι πένθιμος!... Οἱ ὑπηρέται ἄφωνοι, σκυθρωποί, ἔχουσι τὸ ἐξωτερικὸν δεσμοφυλάκων. Ὦ! ἀδελφή μου, ταλαίπωρος ἀδελφή μου!

Ὁ νεανίας ἐξήπτετο, ὑπόκωφος ὀργὴ ἐμυκᾶτο ἐντὸς αὐτοῦ· ἡ συνείδησις ἔλεγεν αὐτῷ ὅτι ὤφειλε νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις τῆς διαγωγῆς παρὰ τοῦ πατρός αὐτοῦ. Ὁπως δὲ ἀποφύγῃ τοῦτο, ἐνεδύθη ταχέως καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ μεγάρου.

Ὁ βαρόνος εἶχεν ἤδη διατάξει τοὺς ὑπηρέτας νὰ μὴ ἀπαντήσωσιν εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐρωτήσεων, ἃς θ' ἀπηύθυνεν αὐτοῖς ὁ υἱός του.

ΚΕ'.

Η ΕΣΠΕΡΑ.

Ὁ βαρόνος Δεσιμαΐζ εἶχε ζητήσει ν' ἀποφύγῃ τὴν πρόσκλησιν τοῦ Πέδρο, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ βραζιλιανὸς εἶχεν εἴπει αὐτῷ ὅτι ἐπιμένω νὰ σᾶς ἔχω, ἐδέχθη τελευταῖον τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν ποιούμενος.

Τὴν ἑβδόμην παρὰ δέκα εἰσήρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν λαμπρῶς φωταγωγηθεῖσαν τοῦ πλουσίου Ἀμερικανοῦ, ὅπου εὑρίσκοντο ἤδη οἱ κύριοι Βιολαὶν, Μωριὲν καὶ Ἰάκωβος Γρανδέν.

Βλέπων τοὺς δύο πρώτους, φίλους ἀμφοτέρους τῆς συζύγου αὐτοῦ, ὁ βαρόνος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ φρικίασιν καὶ νὰ καταστῇ ὀλίγον ὠχρός.

— Μαντεύω, διελογίσθη· οἱ κύριοι οὗτοι ἔλαβον ὁδηγίας παρὰ τῆς βαρόνης καὶ θέλουσι ν' ἀναμιχθῶσιν εἰς τὰς ὑποθέσεις ἡμῶν. Ἀ! ἄ! ὑπάρχει συνωμοσία τις κατ' ἐμοῦ! Λοιπὸν θὰ ἴδωμεν.

Οἱ κύριοι Βιολαὶν, Μωριὲν καὶ Ἰάκωβος Γρανδὲν ἠγέρθησαν.

Ὁ κ. Μωριὲν καὶ ὁ κ. Βιολαὶν ἐχαιρέτισαν τὸν βαρόνον ἱκανῶς μὲν ψυχρῶς, ἀλλὰ μετὰ φιλορροσύνης. Ἡ στάσις αὐτῶν οὐδεμίαν ἐδείκνυε συνωμοσίαν ἢ διακήρυξιν πολέμου.

Ἐκάθισαν καὶ ἡ διακοπεῖσα συνδιάλεξις ἐπανελήφθη. Ὡμίλουν περὶ θεάτρων, περὶ νέων δραμάτων. Ὁ βαρόνος, ὅστις δὲν διετέλει πλέον ὑπὸ τὴν προηγουμένην ἐντύπωσιν, ὡμίλησε περὶ τῶν πραγμάτων τούτων καὶ ἰδίως περὶ τῶν ἠθοποιῶν ὡς ἄνθρωπος γνωρίζων αὐτοὺς ἐντελῶς.

Ἐὰν δὲ δυσαρέστως διετέθη εὑρίσκων εἰς τὸν οἶκον τὸν κ. Πέδρο Κάστορα, τοὺς κυρίους Βιολαὶν καὶ Μωριὲν, ἔτι μᾶλλον ἐξεπλάγη ἀκούσας τὸν ὑπηρέτην ἀναγγέλλοντα τὸν κ. Ραοὺλ Δεσιμαΐζ.

Ὁ υἱός του εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Πέδρο Κάστορα! Τί ἐσήμαινε τοῦτο; Βεβαίως δὲν ἠπατήθη· ὑπῆρχέ τις συνωμοσία.

Μεταβὰς εἰς συνάντησιν τοῦ υἱοῦ του εἶπεν αὐτῷ ἀποτόμως.

— Ραοὺλ, πῶς ἦλθες ἐδῶ;

Ὁ Πέδρο δὲν ἀφῆκεν εἰς τὸν νεανίαν τὸν καιρὸν ν' ἀπαντήσῃ.

— Ὁ κ. Ραοὺλ Δεσιμαΐζ εἶναι ἐνταῦθα, εἶπεν, ἐπειδὴ

Ποῦ; Ἐν Θεσσαλονίκῃ! Εἰς τὴν ἑστίαν τῆς ἐθνολογικῆς πάλης, εἰς τὸ σημεῖον τῆς διασταυρώσεως ὅλων τῶν ἐπιρροῶν, εἰς τὴν πύλην τοῦ ἑλληνικοῦ μέλλοντος, πύλην ἥτις ἢ θὰ μᾶς ἀνοιχθῇ καὶ θὰ ζήσωμεν, ἢ θὰ μᾶς κλεισθῇ καὶ θ' ἀποθάνωμεν! Ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε αἱ ψυχαὶ ὅλων τῶν ἐργαζομένων ἄλλων δι' ἄλλης ὁδοῦ, ν' ἀποτελῶσι μίαν καὶ μόνην, ἐκεῖ ὅπου ὤφειλον ὅλαι αἱ χεῖρες ν' ἀποτελοῦν μίαν ἄλυσσον καὶ ἡ ἄλυσσος αὐτὴ νὰ περιβάλλῃ τὴν ἐθνικὴν ἐνεργειαν, ὥςε νὰ μὴ παρεισφρύῃ τίποτε ξενικὸν ἢ ἀντεθνικὸν, ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ παριστάνουν οἱ διάφοροι κλάδοι ἐθνικῆς ἐνεργείας· μέγα ἐργοστάσιον ὅπου ἐν σιγῇ ἀτμός, μηχαναί, ἐλατήρια, ἄνθρωποι, ἐργαλεῖα πρὸς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν παραγωγὴν ἐργάζονται καὶ ἀπευθύνονται, ἐκεῖ ἀκριβῶς παρουσιάζεται ἄλλη εἰκὼν θορύβου καὶ κακοφωνίας, ἄλλου ἐπ' ἄλλο τρεπομένου σημεῖον, εἰκὼν ἄλλων ὠθούντων, ἄλλων ὠθουμένων, εἰκὼν ἀρνήσεω καὶ ἀπραξίας, εἰκὼν μωρίας καὶ ἀναισθησίας.

Περὶ τίνος παλαίουσι; Περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων ὄχι ἐν πολιτείᾳ ἐλευθέρᾳ, ἀλλ' ἐν πολιτείᾳ κινδυνευούσῃ. Ἐχθροὶ πολλοὶ εἰς τὰ προπύλαια τῆς καθολικωτέρας ὁδῆς τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἐκεῖ ὅθεν ὡρμήθη πάνοπλος ἡ περὶ ἑλληνικῆς ἑνώσεως μεγάλη ἰδέα τοῦ Περικλέους· καὶ ἐξέδραμε καὶ ἐνίκησε καὶ κατέκτησε καὶ πανελλήνισε, ὁμάδες ἐχθρῶν παντοδαπῶν καὶ διαφόρων, προτείνοντες λόγχας, ἀποκαλύπτοντες κανονιοστοιχίας, σκάπτοντες ὑπονόμους· καὶ τί λέγομεν εἰς τὰ προπύλαια, ἐντός, ἐντός, εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὰ σπλάγχνα τῆς Μακεδονίας ἐχθροὶ εἰσχωρήσαντες καὶ καταβιβρώσκοντες τὰς χώρας μας, τὰ τέκνα μας, τὴν θρησκείαν μας, τὰ πνεύματά μας, σβύνοντες ἑλληνικὰ ὀνόματα, καὶ γράφοντες ξενικά, διεφθείροντες ψυχὰς καὶ ποτίζοντες, ὕδωρ λήθης, προετοιμάζοντες δὲ μέγα δυσπύχημα μαύρην συμφορὰν, τὴν ἁρπαγὴν τῆς Μακεδονίας· καὶ οἱ Ἕλληνες, οἱ φύλακες, οἱ φρουροί, οἱ ἀπειλούμενοι, οἱ κινδυνεύοντες, διχονοοῦσι, κατατεμαχίζονται, φιλονεικοῦσι καὶ συζητοῦσι. Διατί; Ἡ ὀρθοτέρα γνώμη ἂς νικήσῃ. Ἡ λογικὴ καὶ τὸ δίκαιον ὑπάρχουσι μέσα πειθοῦς. Πῶς ἀπεθηριώθημεν καὶ ἀντὶ πειθοῦς προβάλλομεν ὄνυχας καὶ ἀντὶ λογικῆς δεικνύομεν γρόνθους; Πῶς ἀπεκτηνώθημεν καὶ δὲν ἐννοοῦμεν πλέον ὁ εἷς τὸν ἄλλον καὶ δὲν ὑπάρχει κοινὸν μέτρον ἀντιλήψεως καὶ συνεννοήσεως! Πῶς ἐξηρλίσθημεν καὶ δὲν προσεγγιζόμεθα ὡς ἀδελφοὶ ἀλλ' ὡς ἀντίπαλοι τοῦ αἵματος, ἀλλ' ὡς ἀλλόφυλοι! Πῶς παρελύσαμεν καὶ δὲν ἐγείρομεν τὴν χεῖρα νὰ τύψωμεν κατὰ κόρρην τὴν διαίρεσιν, λέγοντες αὐτῇ: Φύγε! Δὲν προέρχεσαι ἀφ' ἡμῶν, εἶσαι κατάσκοπος τῶν ξένων ἢ εἶσαι προδότις! Φύγε!

Πῶς θὰ μείνῃ λοιπὸν διῃρημένη ἡ Θεσσαλονίκη; Αὐτὸ δὲν ἐννοοῦμεν. Πῶς ὁ Μητροπολίτης δὲν θὰ εἴπῃ: Ἐγὼ μίαν ἔχω γνώμην: τὸν ἀγῶνα! Ἓν γνωρίζω δόγμα: τὴν δικαιοσύνην! Ἔλθετε περὶ ἐμὲ ἠγαπημένοι· ἀποφασίσατε ὅ,τι τὸ δίκαιον· γνώμην ἐγὼ δὲν ἔχω! Πῶς δὲν θὰ τρέξῃ εἰς τοιούτους λόγους ἡ Κοινότης καὶ δὲν θὰ εἴπῃ: Ἐσμὲν ἀδελφοί· οὐδὲν ἴδιον ἔχομεν νὰ μοιράσωμεν· τὰ πάντα κοινά· τὸ εὖ νικάτω! Πῶς δὲν θὰ εἴπωσιν οἱ τὴν ἐκπαίδευσιν ἐντεταλμένοι: Εἴμεθα ὄργανα φωτός· ἀποβάλλομεν πᾶν νέφος καὶ πάντα ἔρεβος· ἀνοίξατέ μας τοὺς νοῦς τοῦ φωτὸς νὰ διδάξωμεν· ἄλλην δὲν ἔχομεν ἀποστολήν· ἄλλο δὲν ἔχομεν καθῆκον.

Ἐξ Ἀθηνῶν οἱ Θεσσαλονικεῖς μηδὲν ἄλλο προσδοκάτωσαν, εἰμὴ μίαν καὶ μόνην φωνὴν διὰ μυριάδων ἑλληνικῶν στέρνων κοκλοφορούσαν καὶ μίαν λέξιν καὶ μόνην βοῶσαν: **Συνδιαλλαγῆτε!** Ἄφετε εἰς ἡμᾶς τὸν πόλεμον τὸν ἐσωτερικὸν, ἀντικείμενόν, σκοπὸν, ἰδεῶδες, τέλος, ὄνειρον, σημαίαν ἔχουσαν τὴν χώραν ὑμῶν τὴν περίβλεπτον, ἣν τόσοι κύνες ἐκύκλωσαν! Ὅταν ὁ κίνδυνος παρέλθῃ, τότε διαιρεθῆτε καὶ σεῖς εἰς κόμματα, παλαίετε, νικᾶτε, ἡττᾶσθε, θριαμβεύετε, διότι ὁ κόσμος εἶνε ἀγὼν καὶ ὁ ἀγὼν εἶνε ὁ κόσμος.

εὑρεστήθῃ νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησίν μου εἰς τὸν δεῖπνον. Ἀ! ἄ! ἐξηκολούθησε φιλοφρόνως, ἐξεπλάγητε ἀμφότεροι, δὲν περιμένετε νὰ συναντηθῆτε ἐνταῦθα τὴν ἑσπέραν ταύτην.

Ὁ βαρόνος ζητῶν ἐξήγησιν ἠρώτα τὸν βραζιλιανὸν διὰ τοῦ βλέμματος.

— Ἐκπλήττεσθε ὅτι γνωρίζω τὸν υἱόν σας, κ. βαρόνε, ἀπηντησεν· ἐν ἑνὶ λόγῳ ἰδοὺ πῶς ἐγνωρίσθημεν. Χθὲς εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἀγγλικὸν καφενεῖον, ὅπως γευματίσω, εἶδόν τινα τῶν φίλων μου, τὸν κ. Ἰούλιον Ἄστερ, ὅστις συνοδευόμενος ὑπὸ νεανίου, ὃν δὲν ἐγνώριζον, ἐκάθισε πλησίον τραπέζης, ἵνα γευματίσῃ ἐπίσης. Μετέβην, ἵνα σφίγξω τὴν χεῖρά του καὶ μοὶ παρουσίασε τὸν κ. Ραοὺλ Δεσιμαΐζ, εἰς ὃν ἔσπευσα νὰ πείνω τὴν χεῖρα. Ἐγευματίσαμεν ὁμοῦ καὶ ἐνῷ ἀπεχωριζόμεθα θέλων νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κ. βαρόνε, ὡς καὶ τὸν κ. Ραοὺλ, ἀπηύθυνα αὐτῷ τὴν πρόσκλησιν, εἰς ἣν ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῇ.

— Καταλαμβάνω τώρα, εἶπεν ὁ βαρόνος μειδιῶν.

Εὕρισκεν ἐπαρκῆ τὴν ὑπὸ τοῦ Πέδρο δοθεῖσαν ἐξήγησιν· τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο τόσον φυσικόν! Ἐν τούτοις ἔμενεν ἐν αὐτῷ ἀόριστός τις ἀνησυχία.

Ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἐνῷ κατ' ἀρχὰς ἦν ὀλίγῳ τεταραγμένος, ὀλίγον σύννους, κατώρθωσε περὶ τὰ τέλη τοῦ δείπνου νὰ συνέλθῃ. Διασκεδασθείσης τῆς ἀνησυχίας αὐτοῦ, ἀνέλαβε τὴν εὐθυμίαν αὐτοῦ καὶ ἀπεκάλυψε τὴν εὐφυΐαν αὐτοῦ τοσάκις χειροκροτηθεῖσαν.

Ὅτε ἠγέρθησαν, ὁ Πέδρο ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς συνδαιτημόνας του ὅτι ἀνέμενε δύο ἢ τρεῖς φίλους.

— Δὲν ἠδυνήθησαν μὲν νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸ δεῖπναν, εἶπεν, ἀλλὰ μοὶ ὑπεσχέθησαν νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν συναναστροφὴν ἡμῶν τὴν ἑσπέραν ταύτην.

— Καλῶς νὰ ὁρίσωσιν, εἶπεν ὁ κόμης Μωριέν.

— Βεβαίως, προσέθεσεν ὁ βαρόνος.

— Ἐπειδὴ δὲν θὰ ἔχωμεν κυρίας τὴν ἑσπέραν ταύτην, δυνάμεθα νὰ καπνίζωμεν ἐνταῦθα, εἶπεν ὁ Πέδρο, προσφέρων σιγάρα.

Οἱ δύο ὀξιωματικοὶ ἤρξαντο συνδιαλεγόμενοι ἔν τινι γωνίᾳ τῆς αἰθούσης.

Ὁ Πέδρο συνωμίλει μετὰ τοῦ Βιολαίν. Ὁ βαρόνος καὶ ὁ κόμης Μωριὲν ἐπανέλαβον τὴν συνδιάλεξιν, ἣν εἶχον ἀρχίσει ἐν τῷ ἑστιατορίῳ.

Ὁ βαρόνος, εἰς ὃν δὲν ὡμίλουν οὔτε περὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, οὔτε περὶ τῆς θυγατρός του, εἶχε τὸ πνεῦμα ἐλεύθερον, ὡσεὶ ἡ συνείδησίς του ἦν ἥσυχος.

Ἡ ἐννάτη καὶ ἡμίσεια ὥρα ἐσήμανεν.

Εὐθὺς ἀμέσως, ἀνοιχθείσης τῆς θύρας, ὁ ὑπηρέτης ἐν μέσῳ βαθείας σιωπῆς διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς ἀνήγγειλεν.

Τώρα σιγὴ, πρὸ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου, καὶ ἐργασία, ἐργασία! φιμώσατε τὸ στόμα τῶν φλυαρούντων εἰς δεκάδας στηλῶν ἐν ταῖς ἐφημερίσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ εἰπατέ τους νὰ σκάψουν λάκκον βαθὺν καὶ νὰ ἐνταφιάσουν ἐκεῖ καὶ οἶστρον καὶ εὐγλωττίαν. Ὅταν σᾶς ἐπιτραπῇ ποτε ν' ἀναπνεύσητε ἐλευθερίαν, τότε ἂς τὴν ἐκθάψουν ὑπερηφάνως, λέγοντες: ἐθυσιάσαμεν ὅ,τι προφιλέστερον θνητῷ: φλυαρεῖν. Τώρα συνδιαλλαγὴ καὶ ἐργασία.

Καλεβάν

ΑΚΡΙΒΕΙΑ ΒΙΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εἰδοποιῶ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φοιτητὰς ὅτι ἐφέτος μετὰ τὴν καταστροφὴν μάλιστα τοῦ πολυτίμου προϊόντος μας, πρέπει νὰ μείνωσι καὶ μελετήσωσιν ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ οἴκῳ ἕκαστος, ἐὰν δὲν ἐπιθυμῇ νὰ ὑποφέρῃ πολλαπλᾶς στερήσεις ἕνεκα τῆς πρωτοφανοῦς ἐνταῦθα ἀκρίβειας τῶν τροφίμων, ἐνδυμάτων, καὶ ἰδίως τῶν οἰκημάτων, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ηὐξήθη κατὰ 40 ο/ο, ἐκτὸς τῆς μετατροπῆς τῶν παλαιῶν εἰς νέας δραχμάς. Μάθετε δέ ὅτι καὶ ἤδη δὲν ὑπάρχουν κενὰ δωμάτια οὐδὲ εἰς τὰ ἄκρα τῶν Ἀθηνῶν.

Καὶ ὁ αἴτιος τῆς ὑπερτιμήσεως πάντων ὁ ἄπειρος εἰς ὅλα Τρικούπης ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸ μάθημα τῆς ἀπειρίας του, καὶ ἀναγκάζεται μετὰ λύπης του νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ παρὰ τῇ πλατείᾳ Ὁμονοίας μέγαρόν του καὶ, διότι εἶνε βαρὺ τὸ ἐνοίκιον, καὶ διὰ νὰ δύναται νὰ προφυλάσσηται καλλίτερα, ἂν ποτε συμβῇ πάλιν, ὅπερ ἀπευχόμεθα, ἀπὸ τζαμοσπάσματα, ἀποσύρεται εἰς τὰ στενά.

Γ. Γ. Κακὰ σημάδια. Ἡ ἀπώλεια τῆς ὁμονοίας τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ Ράλλη ἐπέφερε τὴν ἀπώλειαν καὶ τῆς ἄλλης Ὁμονοίας.

Εἷς σπουδαστὴς

ΑΙ ΕΝ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΟΣΛΑΒΗ.

ΤΑΡΑΧΑΙ

Ἡ Αἰκατερινοσλάβη, γράφουν αἱ ῥωσσικαὶ ἐφημερίδες, τὴν 20 Ἰουλίου εὑρίσκετο εἰς ἀναστάτωσιν. Ὅμιλοι λαοῦ διήρχοντο τὰς ὁδοὺς θραύοντες τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν καὶ καταστημάτων τῶν Ἰουδαίων καὶ κάμνοντες θάλασσαν πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς. Αἱ ὁδοὶ καὶ τὰ βουλεβάρτα παρίστων οἰκτρὸν καταστροφῆς θέαμα. Παντοῦ ἠκούοντο κοπετοί, πυροβολισμοὶ καὶ τριγμοὶ τῶν θραυομένων ἐπίπλων. Αἰτία τῆς θλιβερᾶς ταύτης ἱστορίας ἦτο τὸ ξυλοκόπημα χωρικῆς τινος ὑφ' ἑνὸς ἑβραίου. Ἰδού τί εἶχε συμβῆ: τὴν πρωΐαν τῆς 20 Ἰουλίου χωρική τις, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ δεκαετοῦς υἱοῦ της, εἰσῆλθεν εἴς τι ἑβραϊκὸν παντοπωλεῖον δι' ἀγοράν ἐδωδίμων. Ὁ παῖς ἰδὼν ἐπὶ τῆς τραπέζης φουντόβικ (βάρος 1)4 λίτρας) ἔλαβεν νομίζων αὐτὸ ὡς παίγνιον, καὶ ἤρχισε νὰ παίζῃ μὲ αὐτό. Παρατηρήσας τοῦτο ὁ ὑπάλληλος, ῥίγνεται τοῦ παιδιοῦ, τοῦ τὸ ἁφαιρεῖ βιαίως καὶ τὸ χαστουκίζει Κοσσονακικώτατα. Ἡ μήτηρ ἐπιτίθεται ὑβρίζουσα τὸν ὑπάλληλον, ὅτε ὁ ὄπισθέν της ἱστάμενος παντοπώλης τῆς καταφέρει δεινὸν διὰ ξύλου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κτύπημα καὶ ἁρπάσας αὐτὴν ἐκ τῆς κόμης τὴν ἔσυρεν ἔξω τοῦ παντοπωλείου, ἔνθα πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἐκτύπησεν εἰς τὸ πρόσωπον. Τὸ αἷμα ἔρρεεν ἀφθόνως καὶ αἱ φωναὶ τοῦ μικροῦ προσείλκυον τοὺς διαβαίνοντας οἵτινες ἠθροίζοντο περὶς τῆς ἀναισθητούσης χωρικῆς. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχοντο καὶ οἱ ἐργάται τῆς κατασκευαζομένης σιδηρᾶς γεφύρας· εἶδον τὰ διατρέξαντα καὶ ἐχύθησαν ἐν τῷ παντοπωλείῳ θορυβοῦντες. Τέλος μετὰ 1)2 ὥραν ἔπῆρε χαμπάρι ἡ ἀστυνομία· παρουσιάζεται εἰς ὑπαστυνόμος μετὰ κλητήρων καὶ διατάττει νὰ ὁδηγηθῇ ἡ γυνὴ ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ, τὸ πλῆθος ὅμως ἐπεμβαίνει καὶ ζητεῖ νὰ φυλακισθῇ

— Ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ!

Ὁ κεραυνὸς ἐπισκήπτων ἀμέσως ἐν εὐρυχώρῳ αἰθούσῃ ἐχούσῃ φάτνωμα χρυσοποίκιλον δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ τρομερώτερον ἀποτέλεσμα.

Ὁ βαρόνος ἠνωρθώθη ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν ἠλεκτρικῆς τινος συγκρούσεως· ἐποίησε τρία βήματα πρὸς τὰ πρόσω, ἔπειτα κάτωχρος γενόμενος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς ἔχων, ἱδρῶτι περιρρεόμενος, ἔμεινεν ἀκίνητος ὡσεὶ ἀπολιθωμένος.

Ἐκτὸς τοῦ Ἰακώβου Γραντδὲν, ὅστις οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει προφερόμενον τὸ ὄνομα Σαμαράνδ, οἱ ἄλλοι διετέλουν ὑπὸ τὸ κράτος μεγίστης ἐκπλήξεως.

Ὁ Ραοὺλ ἐπλησίασε τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὸν παρετήρησε φαινόμενος ὅτι ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ αὐτόν.

Ἡ γενικὴ ἔκπληξις ηὐξήθη καὶ ὁ Ἰάκωβος κατελήφθη ἐπίσης ὑπὸ τοῦ ἰδίου αἰσθήματος, ὅτε ἐφάνη τὸ ἀναγγελθὲν πρόσωπον.

Ἦτον ὁ Λυκογιάννης!

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ βαρόνου ἐπτινθηροβόλησαν.

Ἡ παραζάλη τοιαύτη τις ἦν, ὥστε οὐδεὶς τῶν κυρίων τούτων μετέβη εἰς συνάντησιν τοῦ νεανίου καὶ μόλις ἠδυνήθησαν νὰ παρατηρήσωσι τὴν εἴσοδον προσώπου τινος, φέροντος ναυτικὴν ἐνδυμασίαν. Τὸ πρόσωπον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ὁ ὑπηρέτης δὲν εἶχεν ἀναγγείλει, εἶχε πυκνὴν ἐρυθρὰν γενειάδα· αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του εἶχον τὸ χρῶμα τοῦ πώγωνός του. Ἐκάθισεν ἡσύχως ἐπὶ ἀνακλίντρου.

Ἐν τούτοις χαιρετήσας σιωπηλῶς ὁ Ἰωάννης προσεχώρησε τείνων τὴν χεῖρα εἰς τὸν Πέδρο.

— Καλῶς ὁρίσατε, κύριε, ἐψιθύρισεν ὁ βραζιλιανός.

Ὁ Ἰάκωβος Γραντδὲν ἐπλησίασε τότε, ἵνα λάβῃ τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του.

— Ποία ἔκπληξις! εἶπεν.

Οἱ ἄλλοι προπεθάνοντο φρικώδη, τρομερὰν σκηνήν. Ἐξ ἐνστίκτου δὲν ἐφάνησαν ἀναγνωρίζοντες τὸν Λυκογιάννην, ὡσεὶ πρᾶγμά τι εἶχεν εἰπεῖ εἰς αὐτοὺς οὐδεμίαν νὰ ποιήσωσιν ἐπίδειξιν.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν βαρόνον, ἡ ταραχή του τοσούτῳ μεγάλη ἦν, ὥστε δὲν ἐσκέφθη ὅτι τὰ παρόντα πρόσωπα ἦσαν ἐκεῖ ὡς νευρόσπαστα, ὧν ἰσχυρὰ, ἀόρατός τις χεὶρ ἐκράτει τὰ νήματα.

Τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἐκπλήξεως καὶ τοῦ τρόμου παρελθούσης, ὁ βαρόνος γενόμενος κύριος ἑαυτοῦ ἀνέλαβε τὸ θράσος αὐτοῦ. Τὴν κεφαλὴν ἔχων προπετῶς ὑψωμένην, τὸ βλέμμα πλῆρες λάμψεων, μειδίαμα εἰρωνικὸν στερεοτύπως ἐντετυπωμένον ἐπὶ τῶν χειλέων του, προυχώρησε πρὸς τὸν Λυκογιάννην.

— Συγγνώμην, κύριε, τῷ εἶπε· δὲν ἤκουσα καλῶς πρὸ ὀλίγου τὸ ὄνομά σας· εὐαρεστεῖσθε νὰ μοὶ εἴπητε ὑπὸ ποῖον ὄνομα σᾶς ἀνήγγειλαν;

— Ἐ[illegible] κύριε, ἀπήντησεν ὁ νεανίας μετ' ὀλ[illegible]

παραχρῆμα ὁ ἑβραῖος, ἀλλὰ τοῦ ὑπαστυνόμου ὀσφραινομένου ἑβραϊκὸν κολόκορον καὶ μὴ ἐνδίδοντος εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν παρευρισκομένων, ἠνάγκασέ τινα νὰ τῷ καταρέρῃ γρονθοκόπημα, ὅπερ μετήλλαξε τὸ ἀρχικὸν σχῆμα τῆς μορφῆς του. Οἱ κλητῆρες ἰδόντες ὅτι τὰ πράγματα ἐξύνιζαν καὶ προκισθανθέντες ὅτι ἡ τρικυμία ἔμελλε νὰ ξεσπάσῃ ἐπὶ τῆς ῥάχεώς των, τὸ ἔκραξαν λάσπη ἀφήσαντες μάρμαρον τὸν ὑπαστυνόμον τους οἱ γεννάδαι. Ἐν τῷ μεταξὺ διαδίδεται ἐν τῷ πλήθει ὅτι ἡ γυνὴ ἀπέθανε, καὶ τότε ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ τὸ παντοπωλεῖον καταστρέφεται, ἐνῷ ὁ κύριός του ἐξέπνεεν ἀπὸ τὰ κλωτσοπατήματα τῶν ἐργατῶν· τὰ πράγματα ἐδεινοῦντο· ἠκούσθησαν ἐν τῷ πλήθει μερικαὶ φωναὶ «θάνατος εἰς τοὺς ἑβραίους»· τὰ μαγαζεῖα ἐκλείοντο καὶ τὸ πλῆθος ἐβάδιζε κραυγάζον ἀπειλητικῶς εἰς τὸ μέγαρον τοῦ διοικητηρίου, ὅτε παρουσιάζεται ὁ στρατὸς καὶ ἐπέρχεται συμπλοκὴ ἐν ᾗ ἐφονεύθησαν περὶ τοὺς 20 ἀμφοτέρωθεν· ἐκτὸς ὅμως τούτου ἐφονεύθησαν ἡ σύζυγος τοῦ δικαστοῦ Μπικώφ, μία μαθήτρια τοῦ γυμνασίου, εἷς ἔμπορος καὶ ὁ διάκονος τῆς μητροπόλεως οἵτινες εὑρίσκοντο τὴν ὥραν τῆς συμπλοκῆς ἐν τῷ βουλεβάρτῳ τῆς Μόσχας.—Τὸ πλῆθος μετὰ τὴν συμπλοκὴν διεσπάρη καθ' ἑμίλους ἐν ταῖς ὁδοῖς καταστρέφον πᾶσαν οἰκίαν καὶ κατάστημα Ἰουδαϊκόν.

Περισσότερον δυστυχῶς ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ καταστροφῇ ὑπέφεραν αἱ πτωχαὶ οἰκογένειαι· ἐκ τῶν πλουσίων μόνον τὸ μέγαρον τοῦ τοκογλύφου Στόμπεργ, τοῦ ἰατροῦ Στρεῖκερ καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς ξενοδοχεῖον «Δρέσδη» κατεστράφησαν καθ' ὁλοκληρίαν. Τὰ καταστήματα ὑπέρεραν περισσότερον, καὶ ἰδίως τὰ πωλοῦντα ἕτοιμα ἐνδύματα, ἅτινα ἔμειναν μὲ τὰς μόστρας των μόνον καὶ αὐτὰς τεθραυσμένας. Πλησιάζει, βλέπετε, ὁ χειμὼν καὶ ἐν Ρωσίᾳ τὰ ἐνδύματα κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εἶναι ἀναγκαιότερα καὶ τῆς τροφῆς ἀκόμη, ὥστε ἀφοῦ τοῖς ἐδόθη κατάλληλος εὐκαιρία ἔκαμον οἱ ἄνθρωποι τὴν προμήθειάν των, ἥτις ὅμως εἰς πολλοὺς βγῆκε ξυνή, διότι μέχρι τῆς 26 Ἰουλίου 350 περίπου εἶχον μπαγλαρωθῆ ὑπὸ τῆς φωρφυλακῆς ὡς στασιασταί.

Χαχόλος.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἡ κυρία μὲ τὸ φεῖδι. Ἡ σκηνὴ εἰς Λουτρὸν τῆς Σαξωνίας, γυναικεῖον. Πρῶτον πρόσωπον κουδούνισμα ἰσχυρόν, πεισματάρικο, ἀκατάπαυστον, διότι ἐκεῖ κάθε *καμπίνα* τοῦ Λουτροῦ ἔχει τὸν ἠλεκτρικόν της κώδωνα διὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Δεύτερον πρόσωπον φωνὴ γυναικεία ὀξεῖα, σπαρακτική: «Βοήθεια! Βοήθεια! Φεῖδι! Φεῖδι!» Τρίτον πρόσωπον ὑπηρέτριαι καὶ θαλαμηπόλοι τρέχουσαι πρὸς τὴν λουτροκαμαροῦλα ὅθεν κραυγὴ κινδύνου ἐξήρχετο. Τέταρτον πρόσωπον ἡ λουομένη Κυρία, θεόγυμνος, σπαρταροῦσα ἐντὸς τοῦ λουτροῦ, κι' οὔτε νὰ μείνῃ ἤθελε, οὔτε νὰ βγῇ τολμοῦσε. Μόνον φωναὶ σπαρακτικαί: Φεῖδι! Φεῖδι! Πέμπτον πρόσωπον: μετὰ τὰς φωνὰς μία λειποθυμία. Ἕκτον πρόσωπον μία τολμηρὰ κορασίς ἐκ τῶν θεραπαινίδων χώνει τὸ χέρι της ὅπου τὸ μαῦρο πρᾶγμα ὀρεοειδῶς ἐσείετο καὶ ἕκτον πρόσωπον: *ἡ ἀναδυομένη ξένη πλεξοῦδα*, ἡ ἐκληφθεῖσα ὑπὸ τῆς κυρίας καὶ κυρίας τῆς πλεξούδας ὡς φεῖδι!

Τὸ μαγικὸν φυτόν. Καὶ μία εἴδησις εὐάρεστος ἀπὸ τὸ Τονκῖνον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐζάλισε τὰς τελευταίας ἡμέρας. Ἀνεκαλύφθη, λέγει, φυτὸν ἔχον μεγάλην θεραπευτικὴν δύναμιν. Ὁ φλιὸς τοῦ φυτοῦ τούτου οὐ μόνον θεραπεύει τὴν ὑδροφοβίαν, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ δαγκάματα δηλητηριωδῶν ἐντόμων. Ἔχει ὅμως καὶ τὴν ἀναπόδη του· τὸ μαγευτικὸν φυτόν. Ἅμα τὸ μεταχειρισθῇς ἐκεῖ ποῦ δὲν πρέπει, ἐνεργεῖ δηλητηριωδῶς. Οὕτω καὶ οἱ Πρόξενοί μας εὐεργετικοὶ φαινόμενοι εἰς τὴν Ἀβυσσυνίαν, δηλητηριασταὶ αἴφνης ἀποδεικνύονται εἰς τὴν Θράκην. Ἡ δύναμις τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου φυτοῦ, ὅπερ ὀνομάζεται Χοαγνιάν, ἦτο γνωστὸν εἰς ὀλίγας μόνον οἰκογενείας ἀναμιτικάς, αἵτινες ἅμα χριστιαναὶ γενόμεναι ἀνεκάλυψαν αὐτὸ εἰς τοὺς Γάλλους. Λεπτομέρειαι περὶ τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦ κ. Λασσερτὲρ, πρὶν ἱεραποστόλου ἐν Τονκίνῳ. Εἰς ποιοῦ Ρωμηοῦ τώρα τὸ κεφάλι μπορεῖ νὰ κατέβῃ νὰ ἀγοράσῃ τὸν Λασσερτὲρ νὰ μελετήσῃ τὸ πρᾶγμα, νὰ πληροφορηθῇ πῶς τὸ Χοανιὰν προμηθεύεται, νὰ πειραματίσῃ δι' αὐτοῦ καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ σώσῃ κόσμον;

Ἱππασία ἀπὸ Παρισίων εἰς Βιέννην. Ἕνα ἀνδρόγυνον, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ραῦνω, καὶ εἷς φίλος, ὁ κ. Γιράρ, ἔκαμαν τὸ ταξεῖδιον τοῦτο ἐφιππεῖ διὰ τῆς Ἐλβετίας καὶ τῶν Ἄλπεων εἰς Βιέννην μὲ ὀλίγα μόνον διαλείμματα δι' ἀνάπαυσιν. Αἱ ἐφημερίδες φρονοῦσιν ὅτι πρώτην φορὰν κυρία τοῦ κόσμου ἐπιχειρεῖ τοιαύτην καματηρὰν ἱππασίαν. Δὲν ἀδιαθέτησε δὲ διόλου. Νὰ τὴν ὀνομάσῃ κάνεις νταρτάνα, εἶνε ὀλίγον τοῦ ὀνόματος ἔγινε τόση κατάχρησις· τὴν ὀνομάζομεν λοιπὸν κατ' ἐξοχὴν γυναῖκα, κατὰ τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἀφοῦ ξεκουρασθοῦν τὰ ἄλογα, ἡ συντροφιὰ ἀπὸ Βιέννης ἐφιππος θὰ πάρῃ τὸ φύσημά της εἰς Πέστην.

Νέα κρεμάλα. Ὁ Διευθυντὴς ἀγγλικοῦ Δεσμωτηρίου ἠρωτήθη: πόσοι κακοῦργοι μπορεῖ νὰ κρεμασθοῦν συγχρόνως εἰς μίαν κρεμάλαν. «Νὰ σᾶς πῶ, πράγματι μπορεῖ νὰ κρεμασθοῦν ἕξη· ἀλλὰ *μὲ τὸ χουζοῦρι τους* τέσσαρες.

Ρακοσυλλέκτης.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαβᾶ

Κοπεγχάγη, 30 Αὐγούστου. Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας ἀφίκοντο σήμερον. Τὰς ΛΛ.ΜΜ. ὑπεδέξατο ὁ λαὸς μετ' ἐνθουσιωδῶν ἀνευφημιῶν.

Σαλσβοῦργον, 30 Αὐγούστου. Σήμερον, ἐγένετο ἡ μελετωμένη συνέντευξις τοῦ πρίγκηπος Βίσμαρκ μετὰ τοῦ κ. Καλνόκη.

Μόσχα, 30 αὐγούστου. Ἡ «Ἐφημερὶς τῆς Μόσχας» λέγει ὅτι ἡ Ρωσία ἐπιθυμεῖ τὴν εἰρήνην. Ἡ πολιτικὴ τῆς Αὐστρίας ἐν Ἀνατολῇ, προστίθησιν οὐδαμῶς ἀνησυχεῖ τὴν Ρωσίαν, διότι ἡ πολιτικὴ αὕτη ἐξασθενίζει τὴν αὐτοκρατορίαν τῶν Ἀζβούργων.

Μαδρίτη, αὐθημερόν. Ἀπεφασίσθη ἐν ὑπουργικῷ συμβουλίῳ, ὅπως ὁ βασιλεὺς Ἀλφόνσος παραστῇ εἰς τὰ μεγάλα θινοπωρινὰ γυμνάσια, τὰ τελεσθησόμενα ἐν Ἀμβούργῳ. Κατὰ τὸ ταξεῖδιόν του εἰς Γερμανίαν καὶ Αὐστρίαν, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας θέλει διέλθει, κατὰ τὴν μετάβασιν καὶ τὴν ἐπιστροφήν, διὰ τῶν Παρισίων.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΑΤΟΥ

τοῦ Δημ. Νοσοκομείου "ἡ Ἐλπίς,,

δημοσιεῖ ὅτι

Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν ὁμοπρασίαν τὰ οἰκόπεδα ἁγίου Ἀνδρέου, τὰ κείμενα πλησίον τῶν παλαιῶν λουτρῶν, ἀνήκοντα δὲ τῷ Δημοτ. Νοσοκομείῳ κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 106 διακηρύξεως, εὑρισκομένης ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Νοσοκομείου· παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ ἐργολάβοι, ὅπως πλειοδοτήσωσι τὴν Κυριακὴν 21 τρέχ. μηνὸς ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ, κηρυσσομένης τῆς δημο-

---

ραξίας, διότι δὲν ἠκούσατε ἀναγγελλόμενον τὸν μαρκήσιον Σαμαράνδ.

— Εἶχον ἀκούσει, κύριε, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ δώσω πίστιν εἰς τὰ ὦτά μου. Ἀ! εἶσθε ὁ κ. μαρκήσιος Σαμαράνδ!... Δύνασθε νὰ μᾶς εἴπητε, κύριε μαρκήσιε, εἰς τοὺς κυρίους τούτους καὶ εἰς ἐμὲ εἰς ποίαν οἰκογένειαν τοῦ Σαμαράνδ ἀνήκετε;

— Εὐχαρίστως, κύριε.

Καὶ διὰ φωνῆς σταθερᾶς ὁ Λυκογιάννης εἶπεν.

— Ἐν Γαλλίᾳ δὲν ὑπῆρξέ ποτε παρὰ μία μόνον οἰκογένεια Σαμαράνδ, ἡ ἰδική μου. Ὁ πρόπαππός μου πιστὸς ὑπηρέτης τῆς βασιλείας κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὑπὸ τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου. Ἡ προμήτωρ μου, χήρα τοῦ στρατηγοῦ μαρκησίου Λουδοβίκου Σαμαράνδ, ἐνυμφεύθη εἰς δεύτερον γάμον τὸν βαρόνον Δεσιμαΐζ· ἐκ τοῦ πρώτου συζύγου αὐτῆς ἔσχεν υἱὸν τὸν μαρκήσιον Παῦλον Σαμαράνδ, τὸν πατέρα μου, ἐκ τοῦ δευτέρου γάμου τῆς ἄλλον υἱόν, τὸν βαρόνον Λέοντα Δεσιμαΐζ, ὑμᾶς, κύριε, ὅστις εἶσθε καὶ θεῖός μου.

— Ψεῦδος, ψεῦδος! ἐπεφώνησεν ὁ βαρόνος μὴ δυνάμενος πλέον νὰ συγκρατηθῇ. Τῳόντι, τοῦτο εἶναι μεγάλη αὐθάδεια!

Καὶ μὴ συγκρατῶν τὴν βιαιότητα τῆς φύσεώς του.

— Κύριοι, ἐξηκολούθησεν, ἀπευθυνόμενος ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς κυρίους Βιολαὶν καὶ Μωριέν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι εἷς ἄθλιος ἀπατεών!

Ἐν τῇ αἰθούσῃ διηγέρθη ὑπόκωφός τις ψιθυρισμός. Ὁ Λυκογιάννης ὠχρίασε, τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ διεστάλησαν· ἀλλὰ ταχέως ἀναλαβὼν τὴν ἀταραξίαν αὐτοῦ ἐμειδίασε καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ὁ βαρόνος ἐξηκολούθησε:

— Πάντες γνωρίζουν ὅτι ὁ ἀδελφός Παῦλος Σαμαράνδ, ἀποθανὼν ἐν ναυαγίῳ τῷ 1847, δὲν ἐνυμφεύθη καὶ ἑπομένως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχῃ υἱὸν νόμιμον. Ἐπαναλαμβάνω, κύριοι, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε τυχοδιώκτης, ἀχρεῖος ἀπατεών!

— Ἐν τούτοις, κ. βαρόνε, ὑπέλαβεν ὁ κόμης Μωριέν, ὁ νεανίας οὗτος ἐμιλεῖ μετὰ πολλῆς βεβαιότητος.

— Μετὰ τῆς βεβαιότητος ψεύστου, ἀπήντησεν ὁ βαρόνος ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Δὲν γνωρίζω τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, δὲν ὑπάρχει μεταξὺ ἐμοῦ καὶ αὐτοῦ οὐδεὶς συγγενικὸς δεσμός. Τί κάμνει; πόθεν ἔρχεται; Ἂς τὸ εἴπῃ.

— Κύριε βαρόνε Δεσιμαΐζ, θὰ τὸ μάθετε, εἶπεν ὁ Λυκογιάννης διὰ φωνῆς βραδείας καὶ σοβαρᾶς.

— Δὲν θὰ τὸ μάθω! εἶπεν ὁ βαρόνος ὑψῶν μετ' ἀποστροφῆς τοὺς ὤμους.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς περιστοιχίζοντας αὐτόν:

— Ἀ! ἀνέκραξε μετὰ παταγώδους φωνῆς, ἀξιοῖ ὅτι εἶνε ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ! Ἂς τὸ ἀποδείξῃ λοιπόν!

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ κ. Βιολαὶν, πρέπει να παράσχῃ ὁ κύριος ἀποδείξεις.

— Οὐδὲν θ' ἀποδείξῃ εἰμὴ ὅτι δὲν εἶνε ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ, εἶπεν ὁ βαρόνος καγχάζων.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ναύτης, εἰς ὃν οὐδεὶς προσεῖχεν, ἀνεπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν.

— Ὁ κ. βαρόνος Δεσιμαΐζ ἔχει δίκαιον, εἶπε διὰ βραχνῆς ναυτικῆς φωνῆς, ὁ νεανίας οὗτος δὲν εἶνε ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ!

Ὁ βαρόνος ἐξέβαλε κραυγὴν θριάμβου· δὲν ἠρώτησε ποῖος ἠδύνατο νὰ ἦνε ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις ἤρχετο οὕτως εἰς βοήθειάν του· ἐθεώρησε τὸν ἄγνωστον αὐτὸν σύμμαχον καὶ ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὰς χεῖράς του.

Ἀλλ' ὁ ναυτικὸς ὠπίσθοχώρησε κατὰ ἓν βῆμα καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Ὁ νεανίας οὗτος δὲν εἶνε ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ, εἶνε ὁ κόμης Ἰωάννης Σαμαράνδ. Δὲν δύναται νὰ ἦνε μαρκήσιος, ἐπειδὴ ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ, ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ζῇ ἀκόμη.

— Ὦ! εἶπον πάντες ἐκπεπληγμένοι.

Ὁ βαρόνος ἀνετινάχθη καὶ ὠπισθοδρόμησεν, ὡσεὶ φάσμα τι ἔστη αἴφνης πρὸ αὐτοῦ. Τὸ κατενεχθὲν κτύπημα ἦν τρομερόν. Ἀλλ' ὁ βαρόνος δὲν ἦτο ἄνθρωπος ὥστε εὐκόλως καὶ διὰ τοσοῦτῳ μικρὸν πρᾶγμα νὰ καταβάλληται· ἄλλως πεπεισμένος ὅτι ὁ ἀδελφός του, ἄφαντος ἀπὸ εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν, δὲν εἶχεν ἐπιζήσει μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ «Ἀτρομήτου», δὲν ἔβλεπεν ἀκόμη τί εἶχε νὰ φοβῆται. Ὅσῳ ἡ θέλλα ἐφαίνετο ἀπειλητικὴ, ἐπὶ τοσοῦτῳ ἐμπιστευόμενος εἰς τὴν προπέτειάν του εἶχεν ἀπόφασιν ν' ἀντιμετωπίσῃ καὶ αὐτήν.

Παρετήρησε τὰ πέριξ αὐτοῦ πρόσωπα καὶ εἶδεν ὅτι οἱ πάντες διετέλουν εἰς ἀγωνίαν καὶ ἦσαν καταπεπληγμένοι.

Τότε ἐγέλασε γέλωτα στυγνόν, πυρετώδη καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν ἐρυθρὸν πώγωνα ἔχοντα ἄνθρωπον:

— Ἔ, ἔ, εἶπε γελῶν πάντοτε τὸν βίαιον γέλωτά του, σεις βεβαίως εἶσθε ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ μετημφιεσμένος εἰς ναύτην.

— Κύριε βαρόνε, ἀπήντησεν ὁ ναυτικὸς, ἐὰν ἤμην ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ θὰ μὲ ἀνεγνωρίζετε ἤδη.

— Εἶναι ἀληθές. Ἀλλ' ἀδιάφορον, εἶμαι περίεργος νὰ μάθω ποῦ θέλετε νὰ καταντήσητε σεῖς καὶ ὁ συνέταιρός σας.

Κύριοι, βλέπετε γελῶ· ὑπάρχει βεβαίως λόγος τις. Πῶς νὰ μὴ γελάσω; Τοῦτο εἶναι τόσον γελοῖον, τόσον παιγνιῶδες! Δὲν εὑρίσκετε καὶ σεῖς ὡς ἐγὼ, ὅτι ὁλόκληρος αὕτη ἡ κωμῳδία καλῶς ἐπενοήθη;

Πρόσωπα ἐντελῆ, ἀνεπίληπτα! τῳόντι τοῦτο εἶναι μεγαλοπρεπές! Παρουσίασαν πρῶτον ἐνώπιον ἡμῶν ἕνα μαρκήσιον· ἀλλ' ἠπατήθησαν, δὲν εἶναι πλέον μαρκήσιος, ἀλλ' εἰς κόμης... Ὀλίγην ὑπομονὴν, κύριοι, καὶ θὰ παρουσιάσωσιν ὡσαύτως εἰς ἡμᾶς καὶ τὸν μαρκήσιον. Καὶ ἐὰν ἐμφα-

πρασία; ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 12 τῆς μεσημβρίας. Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ἔσεται ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Νοσοκομείου).

Ἀγορανομικὸν Δελτίον.

Ἄρτος γαλ.	50	Ἀπίδια ὀκ.	1.20
» κ. ἀ. π. . . .	10	Πεπόνια ὀκ. . . .	25
» κ. β' π. . . .	45	Καρπούζια ὀκ. . . .	15
Κρέας βόειον ὀκ. . . .	2.—	Καφὲς α' π. ὀκ. . .	3.50
» μόσχειον ὀκ. . . .	2.40	» β' π. ὀκ. . .	2.30
» ἀμνοῦ ὀκ.	2.—	Ζάχαρ. κε. ὀκ. . . .	1.50
Ὄρνις		» ὀκ. . . .	
Ὀρνίθιον	1.60	Ἔλαιον α' π. ὀκ. . .	1.40
Νῆσαι τὸ ζεῦγ.	4.	» β' π. ὀκ. . .	1.30
Ὠὰ τὰ 2.	20	Χαβιάρι (Παν.) ὀκ.	18.—
Κρόμμυα ὀκ.	20	Τυρὸς Ἑλδ. ὀκ. . .	4.40
Μελτζάνες ἐκ. . . .	10	» Ὀλλ. ὀκ. . .	6.—
Πατάτ. ἐφ. ὀκ. . . .	35	» Ἀγγλ. ὀκ. . .	
Δομάτες ἐντ. ὀκ. . .	30	» Παρμ. ὀκ. . .	7.—
Μπάμιες 100. . . .	30	» Ἑλ. ὀσκ. . .	2.40
Φασόλ. ξηρ. ὀκ. . . .	70	Μυζήθρα νήσ. . . .	3.00
Ἀγγούρια ἐκ.	10	Βούτ. νωπὸν ὀκ. . .	
Κολοκύνθ. ξ. ὀκ. . .	25	» ἐσκοῦ α' π. ὀκ.	5.40
Σῦκα ὀκ.	40	» » β' π. ὀκ.	4.80
Συαφυλαὶ ὀκ.	50	Ρύζι κοινὸν ὀκ. . .	80
Ροδάκινα ὀκ.	1.20 2.00	» Βενετ. ὀκ. . .	90
Πάστα ὀκ.	80	Κόλλα ὀκ.	1.60
Σάπων ἐντ. ὀκ. . . .	1.—	Σάπων Ζακ. ὀκ. . .	1.20
Σπερμ. Τεργ. . . .		Σπερ. Γαλ.	1.20
Πετρέλαιον ὀκ. . . .	90	Ξυλάνθρ. στ.	6.50

ΕΛΛΗΝΑΤΜΟΠΛΟΙΑ Δ. Π. ΓΟΥΛΗ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Δευτέρα ὥραν 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Κορίνθου καὶ εὐθεῖαν δι' Αἰγίου, Πάτρας, Ζακύνθου, Κυλλήνης, Κατακώλου, Μαράθου, Πύλου, Κορώνης, Καλάμας, Γυθείου, Λεωνιδίου Σπέτσας, Ὕδραν καὶ Πειραιᾶ.

Δευτέρα » 6 π. μ. Δι' Αἰγίου καὶ διὰ Μεθάνων Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἄστρος, καὶ Ναύπλιον.

Τρίτη » 7 μ. μ. Λαύριον, Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, Λιμνηνλουτρὰ Αἰδηψοῦ, Ἀταλάντην, Στυλίδα, Θραιοῦ, Ἀλμυρὸν καὶ Βόλον.

Παρασκευὴ » 6 π. μ. Ὕδραν, Σπέτσας, Λεωνίδιον, Γύθειον, Καλάμας, Κορώνην, Πύλον, Μάραθον, Ἅγ. Κυριακὴν Κατακώλου, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Πάτρας, Αἴγιον, Κόρινθον, Καλαμάκιον καὶ Πειραιᾶ.

Παρασκευὴ » 6 μ. μ. Δι' Αἰγιναν, λουτρὰ Μεθάνων, Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον, Δι' Αἰγιναν, λουτρὰ Αἰδηψοῦ, Στυλίδα καὶ Βόλον.

Σάββατον » 6 π. μ. Δι' Αἰγιναν, λουτρὰ Μεθάνων, Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον,

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ

τοὺς ἔχοντας τοὺς ἑξῆς ἀριθμοὺς τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* : **64, 101, 110** μέχρι **150, 158, 162, 183, 201, 274, 282, 321, 431** νὰ μᾶς τοὺς διευθύνουν εἰς τὸ γραφεῖον, οἱ θέλοντες ἐπὶ πληρωμῇ.

νίζεται καὶ αὐτός, θὰ ἴδητε ὅτι ὁ τρίτος οὗτος ἀπατεὼν δὲν θὰ εἶναι ὀλιγώτερον αὐθάδης τῶν ἄλλων. Ἀ! ναί, τοῦτο εἶναι ἀστεῖον.

Ἀλλὰ δὲν γελῶ πλέον, κύριοι· ὅ,τι συμβαίνει ἐνταῦθα ἐνώπιόν σας ὑπερβαίνει πᾶν ὅ,τι δύναταί τις νὰ φανταισθῇ αὐθαδέστερον. Δὲν θὰ ἐπιτρέψω ἐπὶ πολὺ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν μνήμην τοῦ δυστυχοῦς ἀδελφοῦ μου δύο ἄθλιοι, οἵτινες ἐπιδιώκουσι τίς οἶδε ποῖον μυστηριώδη σκοπὸν, νὰ μεταχειρίζωνται οὕτω τὸ ὄνομα τοῦ Σαμαράνδ.

Κύριε Πέδρο Κάστορα, οἱ δύο οὗτοι ἄνθρωποι ὀφείλουσι νὰ δώσωσι λόγον εἰς τὴν δικαιοσύνην διὰ τὰς μηχανορραφίας των· εὐαρεστηθῆτε νὰ προσκαλέσητε ἀστυνομικόν τινα ὑπάλληλον.

— Κύριε βαρόνε, εἶπεν ὁ ναυτικός, μέχρι τῆς παρούσης στιγμῆς ἡ ἀστυνομία οὐδὲν ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ καθῆκον ἐνταῦθα.

— Ἀλλὰ τέλος, ἀπήντησεν ὁ βαρόνος μανιώδης, δὲν σᾶς γνωρίζω ἐγώ· ποῖος εἶσθε; Τί θέλετε ἀπ' ἐμοῦ; Ἀπαντήσατε, ἀπαντήσατε!

— Τί θέλω; ἀπήντησεν ὁ ἕτερος βραδέως στηρίζων τὴν φωνὴν ἐπὶ τῶν λέξεων, θέλω κ. βαρόνε Δεσιμαΐζ, νὰ σᾶς ἐρωτήσω τί ἐκάματε τὴν περιουσίαν τοῦ μαρκησίου Παύλου Σαμαράνδ, ὑπερβαίνουσαν τὰ ἓξ ἑκατομμύρια, τὴν ὁποίαν ἐκλέψατε!

— Ἄθλιε! ἐγρύλλισεν ὁ βαρόνος, τὰς χεῖρας ἔχων διεσταλμένας, καὶ ἕτοιμος νὰ ὁρμήσῃ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ καταγγελέως.

Ἀλλ' ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ συγκρατηθῇ καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς σιωπηλοὺς θεατὰς τῆς παραδόξου ταύτης σκηνῆς.

— Ἠκούσατε, κύριοι; εἶπε. Τί δύναμαι ν' ἀπαντήσω εἰς τοιούτους λόγους; Δὲν δύναμαι νὰ ἀφήσω νὰ μὴ ἐκραγῇ ἡ ὀργή μου . . . Πάντα ταῦτά εἰσι κινήματα ἀναισθήτων. Ἔχω νὰ κάμω μὲ δύο δυστυχεῖς παράφρονας!

Οὐδεὶς ἀπήντησεν αὐτῷ καὶ ἐκ τῆς ψυχρᾶς καὶ αὐστηρᾶς στάσεως ἐκείνων, εἰς οὓς ἀπηυθύνετο, κατενόησεν ὅτι μάτην ἐζήτει ἕνα ὑπερασπιστήν.

Ἐν τούτοις ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τοῦ κ. Μωριέν, ἀλλ' οὗτος ἀπεμακρύνθη ἀποτόμως μετὰ τινος κινήσεως ἀποστροφῆς.

— Κύριε βαρόνε, εἶπεν ὁ κ. Βιολαίν, σᾶς καταγγέλλουσι, πρέπει νὰ ὑπερασπίσητε ἑαυτόν· λόγος γίνεται περί τινος κλαπείσης περιουσίας . . .

— Ψεῦδος! ψεῦδος! ἐπερώνησεν ὁ βαρόνος· ὁ ἀδελφός μου ἐσχημάτισε περιουσίαν εἰς τὰς νήσους τῆς Σούδης καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἐκληρονόμησα αὐτόν.

— Ὅ,τι συμβαίνει ἐνταῦθα, κύριε βαρόνε, ἀπήντησεν ὁ κ. Βιολαίν, φαίνεται ὅτι λέγει εἰς ἡμᾶς ὅτι ὁ ἀδελφός σας μαρκήσιος συνεζεύχθη.

— Ψεῦδος!

(ἀκολουθεῖ)